

han frem mellem Tænderne. Det havde i de senere Aar næsten ikke været muligt at tage en Provinsavis i Haanden uden at støde paa hans Navn. Anton Steiner var paa Veje til at blive en Slags jysk Nationalhelt. Overalt var han paa-færde, holdt Foredrag, lod sig interviewe af Bladmænd, satte i det hele en planmæssig Forherligelse af sig selv og sin „Mission“ i Scene.

En dugbetyngtet Gren slog udefra blødt mod Vinduesruden. Inde i Dagligstuen paa den anden Side Gangen faldt Uret i Slag. — Tolv.

Han trykkede Haanden ind mod Øjnene og sad længe uden at røre sig. Denne „sideniuske“ Arv — den havde dog været hans Livs Forbandelse alligevel! Var det maaske bedre eller mindre forsmædeligt at sidde her afsmægtig og langsomt fortæres af en gildingsagtig Livshunger, end at skyde sig en Kugle for Panden af Træthed og Lede som Løjtnant Iversen og Neergaard? Hans Liv var spildt, hans Kraft forødt! Han var som et Ur, hvoraf man Stykke for Stykke havde udpillet hele det drivende Værk.

Langsomt og halvt ængstelig løftede han Øjnene op til sin Reol, hvor Marmorbysten lyste i Halvmørket under Loftet. Ved dette Billede, som han engang havde ønsket at kunne tilintetgøre, hang hans Blik i den sidste Tid ofte med et næsten andagtsfuldt Udtryk. Han var ved at blive forelsket i sin egen Ungdom. Han brød sig slet ikke længer om at glemme, hvilken uforstaaende, fripostig og indbildsk Knægt han dengang havde været, i mangt en Nar, i andet en Lømmel, i et og alt en sjælløs Krop, — det var dog Livets egen Musik, der havde sunget i hans Blod og fortonet sig i hans Drømme! Nu var der bleven ørkenstille i hans Indre. Kun en enlig Skalmeye var bleven